

19689 | Sorminuket, Kolme pukkia ja Kultakutri

Kolme pukkia

Kansansatu.

Olipa kerran kolme pukkia: Pikku-Pukki, Keski-Pukki ja Iso-Pukki.

Pukit asuivat jyrkän vuoren rinteellä. Ne olivat syöneet kaiken ruohon ympäriltään, ja nyt ne olivat kovin nälkäisiä. Vuoren alapuolella laaksossa oli vihreää niitty täynnä makoisaa ruohoa. Mutta niitylle päästäkseen pukkien oli kuljettava sillan yli, ja sillan alla asui ilkeä peikko.

– Minulla on nälkä, sanoi Pikku-Pukki. – Aion päästä niitylle, enkä pelkää peikkoa.

Ja ennen kuin muut ehtivät estellä, urhea Pikku-Pukki astui sillalle. Kip-kip-kip se kipitti vikkellä sillan yli. Silloin sillan alta kuului uhkaavaa mörinää.

– Kuka uskaltaa kulkea minun sillallani? ärjyi peikko.

– Minä vain, Pikku-Pukki, vastasi pienin pukki ääni väristen.

– Ha haa, minä tulen ylös ja syön sinut, raakkui peikko.

Pienen pukin jalat tutsivat pelosta, mutta se päätti olla rohkea – ja peikkoa ovelampi.

– Älä syö minua, huusi pukki. Minun isoveljeni tulee aivan kohta, hän on paljon pulleampi kuin minä.

Peikko lipoi huuliaan ja mietti hetken. Jos se söisi Pikku-Pukin, ei vatsaan mahtuisi toista pukkia. Peikko oli ahne. Se päätti odottaa isompaa pukkia, ja päästi pienen pukin menemään.

Kohta sillalle astui Keski-Pukki. Kop-kop-kop, se kopisteli sillan yli.

– Kuka uskaltaa kulkea minun sillallani? ärjyi peikko.

– Minä vain, Keski-Pukki, vastasi pukki.

– Ha haa, minä tulen ylös ja syön sinut, sanoi peikko.

– Älä syö minua, huusi Keski-Pukki. Minun isoveljeni tulee aivan kohta, hän on paljon lihavampi kuin minä.

Peikko ärjyi kiukkuisena, mutta oli kuitenkin niin ahne, että päätti odottaa isointa pukkia.

Kohta isoin pukki tömisteli tömps-tömps-tömps sillalle.

– Kuka kulkee minun sillallani? karjui peikko taas.

– Minäpä minä, isoin pukki, huusi pukki.

– Ha haa, minä tulen ylös ja syön sinut, sanoi peikko.

– Tule vain, huusi isoin pukki.

Peikko rämpi ylös siltansa alta. Mutta ennen kuin se oli saanut kiskottua jalkansa kuivalle maalle, laski suurin pukki sarvensa tanaan ja tökkäsi ne peikon takapuoleen. Peikko lensi rähmälleen jokeen, eikä sitä nähty enää koskaan niillä main.

Ja niin kaikki kolme pukkia pääsivät turvallisesti niitylle. Ruoho oli maukasta ja pukit söivät vatsansa niin täyteen, että tuskin jaksoivat kävellä kotiin. Sen pituinen se.

Kultakutri ja kolme karhua

Olipa kerran kolme karhua, jotka asuivat pienessä mökissä keskellä metsää. Yksi heistä oli suuren suuri isäkarhu. Toinen oli aika suuri äitkarhu ja kolmas pienen pieni Pikku-Karhu.

Eräänä aamuna äitkarhu keitti kaikille puuroa aamiaiseksi. Ensin hän kaatoi puuroa ison isoon lautaseen isäkarhulle. Sitten hän kaatoi puuroa aika isoon lautaseen itselleen ja lopuksi pienen pieneen lautaseen Pikku-Karhulle. Sitten he menivät kaikki metsään kävelylle odottamaan puuron jäähtymistä.

Samana aamuna eräs pikkutyttö, jota kutsuttiin Kultakutriksi, oli lähtenyt yksin metsään leikkimään. Kultakutri oli kävellyt kauas omasta kotoaan, oikeastaan paljon kauemmas kuin olisi saanutkaan. Mutta Kultakutri oli utelias pikkutyttö, eikä hän aina muistanut totella vanhempiaan. Äkkiä hän huomasi puiden keskellä mökin. ”Kukahen noin sievässä mökissä mahtaa asua?” hän tuumi. Kultakutri koputti uteliaana mökin oveen, mutta kukaan ei vastannut. Hän avasi oven. Sisällä ei näkynyt ketään.

Kultakutri näki pöydällä höyryävät puurolautaset. Puuro tuoksui niin hyvältä, että hän päätti maistaa sitä. Ensin hän maistoi suuren suuresta lautasesta. ”Tämä on aivan liian kuumaa”, hän sanoi. Sitten hän maistoi aika suuresta lautasesta. ”Tämä on ihan liian kylmää”, hän tuumi. Ja viimein hän maistoi pikkuruiselta lautaselta. Se puuro oli juuri sopiva, ja niin Kultakutri söi hyvällä ruokahalulla koko lautasellisen.

Kultakutria alkoi nyt väsyttää, ja hän päätti istahtaa hetkeksi. Ensin hän istui suureen tuoliin. ”Tämä on aivan liian kova”, hän sanoi. Sitten hän istui aika suureen tuoliin. ”Tämä on aivan liian pehmeä,” hän tuumi. Sitten hän istui pikkuruiseen tuoliin. ”Tämä on juuri sopiva”, hän sanoi. Mutta kun hän istui siinä, tuoli menikin rikki.

Kultakutri meni nyt makuuhuoneeseen. Sielläkään ei ollut ketään, mutta vastasijatut vuoteet näyttivät kovin houkuttelevilta. Ensin hän kokeili suurinta sänkyä. ”Tämä on aivan liian kova”, hän sanoi. Keskikokoinen sänky oli puolestaan aivan liian pehmeä. Mutta pienin sänky oli juuri sopiva, ja hän päätti torkahtaa hieman.

Mutta nyt karhut palasivat takaisin kotiin. He huomasivat heti, että joku oli käynyt heidän talossaan. Karhut katsoivat puurolautasiaan. ”Joku on maistanut puuroani”, sanoi isäkarhu suuren suurella äänellään. ”Joku on maistanut minunkin puuroani”, sanoi äitkarhu aika suurella äänellään. ”Joku on maistanut minunkin puuroani – ja syönyt sen kokonaan”, sanoi Pikku-Karhu.

Seuraavaksi karhut vilkaisivat tuolejaan. ”Joku on istunut minun tuolissani”, sanoi isäkarhu suuren suurella äänellään. ”Joku on istunut minunkin tuolissani”, sanoi äitkarhu aika suurella äänellään. ”Joku on istunut minunkin tuolissani – ja rikkonut sen”, sanoi Pikku-Karhu.

Sitten karhut menivät makuuhuoneeseen. ”Joku on nukkunut sängyssäni”, sanoi isäkarhu suuren suurella äänellään. ”Joku on nukkunut minunkin sängyssäni”, sanoi äitkarhu aika suurella äänellään. Mutta silloin Pikku-Karhu huudahti: ”Joku on nukkunut minunkin sängyssäni – ja nukkuu siellä yhä!”

Juuri silloin Kultakutri heräsi päiväuniltaan. Kun hän näki karhut, hän pelästyi aivan kamalasti. Kultakutri hyppäsi kiireesti ylös sängystä ja juoksi ulos ovesta ennen kuin karhut ehtivät sanoa mitään. Sitten hän juoksi juoksemistaan metsän halki, kunnes pääsi takaisin omaan kotiinsa.

”Harmi, että tytölle tuli niin kova kiire”, tuumi Pikku-Karhu. ”Olisin kovin mielelläni leikkinyt hänen kanssaan.”

Mutta Kultakutri ei enää koskaan uskaltanut metsään yksin, eikä hän enää ikinä palannut karhujen talolle.

Sen pituinen se.